

בס"ד

שלחן היראה

והוא שלחן ערוך בכל טוב
להלך בעצת רבינו ז"ל

פרשת בא

ה'תשע"ב

לתגובות להארות והערות
ולקבלת העלון באימייל שלכם
shulchanhayirah@gmail.com

תמצית הדברים

הפחד מהלא ידוע והתאווה לנעימות העולם הזה המוכר משתנים ע"י שנכנסת הדעת האמיתית אל הלב. יש בחירה לכל אחד לזכות לעסוק בזה. כולנו בני מלכים ושייכים למלכות דקדושה רק שנתחלפנו. חיות המלכות ע"י קול וניגון כי הם שרש האמונה. איש היער יכול להכניס ללבך את הניגון ואז תוכל להפסיק לפחד. ותתחיל להתאוות אל תיקונך האמיתי בתור בן מלך "בני בכורי ישראל".

הקב"ה קרא למשה דוקא לבוא אל תוך השגת האמונה של החלל הפנוי בחי' שרש פרעה. כי דוקא משה יכול לגלות שם את ניגון האמונה שמחדש לכל ישראל את דעת הזכרון של עולם האמת. צריך לחזור מאוד אחרי ניגונו הקדוש כי הוא חיות האמונה. עצת הצדיק ותורתו היא לבוש לרוח החיים של הניגון. צריך לעמוד לפני ה' ולהאנח הרבה על רצון הבעלות ולשוב ממנה. לתת למלכות לבת המלך להיות בת חורין אצלך.

הבת מלך בורחת מהמלך האכזר והצדיק שממשיך את הניגון הנמשך מרחמי ה' שברא את החלל הפנוי כדי לגלות רחמנותו, רופא אותה בניגונו. לפיתת העצבות של המלך הנ"ל וזוגתו המיללת היא חזקה אך ע"י העשר מיני נגינה אפשר להשתחרר ממנה. כל אחד מהניגונים הוא כלי וסוד גדול וצריך להשתמש בהם. על ידם תבוא לשמחה ותוכל לעשות צדקה עם השכינה ולהוציא אותה מגלותה. או אז יתגלה השיר ואשה יראת ה' היא תתהלל בעוצם כוחה ותפארתה להלל ולשבח לבוחר בשירי זמרה.

הרחבת הביאור

בעולם הזה והגברת המדמה הקדוש שהאיר ה' יתברך בעולם הזה ע"י התורה והמצוות, שהוא לבוש לעונג עולם הבא.

והבחירה בזה היא מצויה לכל אדם. רק צריך לשבר את מניעות המח לעסוק בזה. ואם תעסוק בזה ובאופן של שמחה ואמונה ותבין את עצמך שיש לך חסרון הדעת האמיתית ותשתה דעת אמת ותאכל תורה ומעשים טובים, תראה אחרי איזה זמן שכבר אתה מונח בזה במקום חדש. והמקום הקודם שהיית מונח יראה לך מבייש וטפשי וע"י זה מאוד תתעודד לצאת גם מהטפשות של מקומך הנוכחי וכן הלאה. כי הדרך היא ארוכה לצאת מהרוח שטות שאוחזת ולופתת אותך להבלי העולם הזה. אבל ברגע שאתה מתחיל ובפרט כשאתה גומר בדעתך בפה מלא לפני הבורא הרחמן יתברך שמו שאתה הולך על זה, על המשכת הדעת האמת הזאת אל תוך ליבך וכן אתה

כאשר שומעים קול חזק מאוד באופן פתאומי זה בדרך כלל מבהיל. יש משהו באדם שמתפחד והדבר המפחד משדר באופן של פחדים אל שאר האברים ונהיה באדם פחד כללי גדול. וכך גם התאווה. יש באדם דבר המתאווה וכו'. ומובא בשיחות הר"ן פ"ג. ומבאר שם רבינו שבקל אפשר להכניס דעת בזה השרש המתפחד או המתאווה וע"י זה אפשר להשתחרר מזה. והדעת הזו הוא פשוט להכניס בתוך הפחד את הידיעה שיום אחד תמות ולא תוכל להתחמק מזה כי זה דרכו של אדם. נולד חי ומת. ואחרי המיתה יצטרך לתת דין וחשבון לפני הבורא על הכל. ושם יודעים הכל מה קיבלת מה לקחת מה עשית ושם רואים מה כיבדת לבורא בזה שירדת לעולם. וכן בענין התאוות להכניס שם זה הדעת ולהזכיר ללב השומע שלך שעונג עולם הבא אין לשער וזוכים אליו ע"י צמצום דמיון ההנאה והנעימות

מחשבן פעם בכמה זמן, ועדיף בכל יום, מה עשית עם זה ומה פעלת ומה התפללת ומה שכחת, תתמלא בבטחון אמיתי ותדע ותרגיש בליבך באמת שהעיקר זה הרצון וכל עוד אתה רוצה באמת ולא מסתפק בתירוץ "אונס רחמנא פטרי" אלא מקבל באהבה שעוד לא זכית ומתחדש ברצון למעשה באמת. ואז מתפנה מקום הפחד והתאווה שהצתמצם, להארת רצון חדשה וחוזר חלילה עד יבוא גואל ברצון ה' ב"ב אמן. לכל אחד בפרטיות ולכולנו בכלליות.

ויש שהקול המבהיל חוזר על עצמו הרבה. למשל במצבי לחץ גדול או מלחמה וכו', שלא נדע מצרות, אז יכול להתרגל לקול המבהיל. כי הדעת פועלת באדם. וכשהוא חוזר ושומע חוזר ורואה הוא נרגע קצת כי הדעת פועלת בו משרש הורתו ובפרט יהודי בן האבות הקדושים, ואז הקול הלא ידוע והמבהיל הופך לרגע לניגון. כי מאחורי הקול הפנימי האמיתי, זה שהקול החיצוני רק בא כדי לרמוז עליו, יש שרש עמוק וגבוה שלא ניתן לבאר אותו במילים ולכן הוא מופיע כקול. ולא שיש איזה מגבלה למעלה שלא יכולים להכניס הקול במילים אלא כך רצון הבורא שבדרגתך יהיה חלק הנתפס במילים וחלק מהאמת לאמיתה שאינך יכול לתפוס והוא נשמע כקול ובהתחלה מבהיל ואח"כ מתרגלים ואח"כ שומעים שזה ניגון נפלא ואח"כ זוכים על ידו לדעת חדש ולדיבורים חדשים עד שהוא הופך להיות בכלי הדיבור ונשמע שוב קול חדש ממעמקים חדשים.

וכך סיפר רבינו בסיפורי מעשיות בבן מלך ובן השפחה שנתחלפו. שכאשר לן בן המלך המוחלף בלילה הראשון ביער

ושמע כאלה קולות והיה מבוהל מאד ולפנות בוקר שמע "חוכא" היינו צחוק פרוע ומפחיד כאילו צוחקים על כל העולם ואח"כ פגש את בן השפחה וגם ממנו נבהל אבל פחות והבן שפחה אמר לו שהוא כבר לא מבוהל כי כבר כמה ימים הוא כאן וכבר התרגל לקולות ואח"כ פגש את איש היער וממנו נבהל מאד והוליך אותו לביתו שביער והעביר אותו את הדרך שיש בה נחשים ועקרבים והיא מאד מפחידה לאדם רגיל ונתן להם לאכול ולשתות ואז החלו לשמוע בקול החיות ניגון נפלא מאד ואז שמו לב שהוא ניגון וזמרה מופלאים מאד והוא תענוג מופלא מאד וכו' עין שם בסיפור הי"א מסיפורי מעשיות.

וכך דרך הקב"ה עם כל אחד מאתנו שבהתחלה שומעים וקצת מפחדים וזה מושך לשמוע ולהבין ולאט לאט נכנסים בענין עד שזוכים להרגיש הנעימות ומוכנים לקצת מסירות נפש והכל כדי לבוא לבחי' הבן מלך שמסדר את הגן. כי כל אחד מישראל הוא בן מלך בחי' "בני בכורי ישראל". וצריך לסדר את הגן כפי בחינתו. להוציא משם ולסדר את כל הקולות הרודפים אותו ולמצוא שם את אור השבת. כפי שמובא שם בסיפור שע"י שבת שקטו הקולות והרודפים המדומיינים עיין שם. כי שבת היא בחי' עולם הבא ותכלית הנצח מאיר בא. והיא בחי' דעת וראיית העינים לטובה בחי' "בת עיין". ומתנוצץ בא עונג עולם הבא ואור התשובה השלימה ואז זוכים להתחיל כל אחד כפי בחי' להרים השושנה היא השכינה הקדושה ולסדר את כיסא כבוד המלך והחיות וכו' והשבילין, עד שיאיר מחדש הניגון הנורא הוד שהוא ענג עולם

נותן לך את תיבת הנגינה הקדושה את הצמצום הקדוש ששייך לשורש נשמתך לנקודה האמיתית של התיקון הפרטי שלך.

כי רבינו מגלה לנו סוד עצום בתחילת פרשת "בא". והוא בתורה ס"ד. סוד ה"בא" הקדוש שמשך בו הקב"ה את משה והתיר לו לכנוס בתוך החלל הפנוי שאסור בכניסה. כי הוא בחי' "במופלא ממך אל תדרוש" וזה היה פגם אדם הראשון שרצה להציץ שם בלי ה"בת עין" של שבת קודש. והציץ בימי החול המקודשים של ששת ימי הבריאה. ואע"פ כן לא עמדה קדושתם לעזור לו כי היה צריך לחכות לקדושת שבת של גן עדן ובבת עינתה הקדושה. ואז יוכל לכנוס. ונגזרה עליו ועלינו מיתה ותיקון שלם. ועתה הקב"ה קורא למשה "בא" כנס בענין חלל הפנוי כי אתה דוקא צריך לכנוס בו ולגלות בו את ניגון האמונה הבראשיתית, זה הניגון הנקרא ראש האמונה בבחי' "תבואי תשורי מראש אמנה".

ומשה זכה לזה הניגון דוקא בגלל השתיקה הקדושה שלו. כי משה היה כבד פה ולא היה יכול לדבר. לא בגלל מוגבלות ח"ו. ואפילו שלפי המדרש נגרם לו הכבדות פה בגלל שהסיט המלאך את ידו לבחור בפחם הלוהט ולהכניסו לפיו במקום הזהב שבאמת שייך אליו, אע"פ כן הסוד האמיתי של הכבד פה, שהוא באמת פירוש לבוש האגדתא הקדושה הנ"ל, שאין הוא יכול לדבר כי העולם לא ראוי לדיבוריו כי הוא שומר את הדיבורים למקום אחר לחדש את הבריאה ביום חדש לתת לאיש חסד האמת את הצדקות האמיתיות של היום את החסד של אמת

הבא. ואין לו מילים בעולם הזה רק התנוצצות ניגונים ובפרט בשבת קודש, שיש בהם איזה התנוצצות זכרון לכל אחד כפי מה שזכה לרצות באמת להתקרב אל האמת לאמיתו.

ורבינו אמר (מובא בחיי מוהר"ן), שיש לו ניגון שהוא עולם הבא של כל הצדיקים. הבן בליבך עד היכן מגיע גדולת השגתו של צדיק האמת ומהיכן נשפעת עצתו הקדושה ובטח ובטח שמי שבאמת זוכה בסייעתא דשמיא לכנוס מעט בהתנוצצות הניגון הזה צריך את כל החיזוק שהיה צריך בן המלך שנחלף. וצריך כל אחד כפי בחינתו להתבונן בליבו איפא הוא אוהז בבחינה הזאת של הבן מלך. אולי עוד רץ אחרי הבהמות שהם העוונות. אולי יושב מפוחד במקומו תוהה על הקול המפחיד של החיות ומנסה להסיח את דעתו מזה. אולי עוד שקוע בחשדנות. והעיקר זה לפגוש באיש היער. וצריך לעזוב את הבהמות שהם העוונות ולבוא למה שיאות לך, היינו לענין שלך הפרטי לדבר שלך ע"י איש היער. כי הוא יודע את הניגון הכללי של האמונה ויכול להוציא כל אחד מטפשות ליבו ומהחכמות חיצוניות ואפיקורסיות שמעוותים ולופתים את ליבו ומחשבותיו לבל יתענגו על אור ה' ולבל יבעטו לנצח בשטות העולם הזה. ועל עבודת הבהמות עומד הסוחר ומכה במקל. וזה הפחד הראשון, להשתחרר מתאוות ממון ושכל ה"ישר" של העבדות והכפירה. ובאמת אתה צריך צמצום ועבודה אבל צריך לקבל אותה מאיש היער שיודע את הניגון. ולא רק שהוא יודע אותו הוא גם יכול לגרום לך שהניגון יתחיל להתנגן בליבך פנימה. ובמקום מקלו של השוכר הוא

תורה שנכתב בקדושת הכתיבה ומנין ישראל השומעים בקדושת שבת. וצריך מנין עשרה דוקא. ואז אם זוכים לשים לב כראוי ברתת וזיע דוקא, (והבן, כי הוא תלוי באותו רתת וזיע של סימן ר"מ באורח חיים כי נצתו אז לא לקרב אל אשה), מתחדשת האמונה ממקורה כי נמשך אור חדש מאור אין סוף אל תוך החלל הפנוי ומחיה האמונה בשרשה ומחיה את האותיות, לספר מהבורא יתברך שמו והיא עוצם קדושת שבת אמונה שבה ניתנה התורה בקולות נוראים וברקים ונשמע הקול שאין לו אפשרות להישמע ונכנס באותיות מתן תורה בקולו של משה. "משה ידבר והאלוקים יענהו בקול".

ובאמת כבר נתנבאה התורה על הגלות העמוקה שאנו עומדים בה. ואין אנו זוכים לקיים מצוות קריאת התורה בשלמות. והעיקר בגלל שזעירין אינן ששומעים ברתת וזיע. ואע"פ כן מצוה היא מצוה ובודאי פועלת את פעולתה ומתקנת בכל שבת עד יבוא גואל. אבל השיר שיאיר בלב כדי להחיותו מראש אמנה מליבונא דמוחא שבשלג שניר וחרמון מהררי נמרים שעזים מאד לעשות רצון קונם, צריך לחזר אחריו מאד אצל בעל השיר והניגון הוא הצדיק האמת בבחי' משה שיכול להכנס בתוך הכפירות של החלל הפנוי ולגלות שם את האמונה להצמיח הניגון שלה מראשה עד שכל הנופלים שם בחקירות שאין להם מוצא וגם הזוכים לשתוק שם, יקבלו חיות האמונה הקדושה של ארץ ישראל בתפארתה בלבושי יפי תוארו של יוסף הצדיק להתחדש ברצונות וכיסופים אמיתיים לקדש עצמנו בעצת הצדיק

היינו חסד שלאחר המיתה שאותו נותן איש החסד האמת ללב העליון שככה יש למעיין הקדוש מקום וזמן להיות בקשר עוד יום עם העולם. וזה בחי' הזהב האמיתי של משה בחי' ממשבצות זהב לבושה". ודוקא לפני פרעה, שבכל אחד מאתנו, היה משה צריך להסתיר את האמת ולבחור בפחם הלוהט של העולם הזה ששורף את הפה הקדוש ולא יכול לדבר כלל כי צריך מאד לשתוק בקדושה נפלאה של המתן נורא עד שהאמונה תתחדש ממקורה האמיתי שבאין סוף ויתמלא החלל הפנוי בדעת חדש שהוא השיר שיתגלה לעתיד לבוא והוא הניגון של ראש האמונה שהוא גאולתנו.

ומשה רבינו כשגילה שסוד הגלות הוא בגלל לשון הרע וקלקול הדיבור והדעת "אכן נודע הדבר" היינו דעת ודיבור שהם סוד הגלות, ברח לשישים שנה וחזר רק בקריאתו של הבורא וגם אז סירב כמה פעמים ועכשיו הבורא קורא לו עוד. בא וכנס יותר עמוק לסתרי הסתרא אחרא ואני אגלה לך את קדושת ניגוני באופן שתוכל לחדש לבני ישראל כזה ניגון שעוד לא היה ולהמשיכו אפילו במילות השיר באותיות התורה הקדושות שהם בבחי' אותיות שתיקה. לך אגלה גם את הטעמים והנקודות. והם תורה שבעל פה ובני ישראל יקראו בתורת השתיקה בכל שבת וימשיכו לה פה ע"י הטעמים והנקודות. ובני ישראל ישמעו בכל ליבם וע"י זה יתקן כל שבירת הכלים ומיתת המלכים כמובא באר"י שקריאת התורה בשבת היא בחי' המשכת אור התיקון החדש שהוא הטעמים והנקודות לתוך האותיות המתחיות בימי החול רק ע"י התגים. וכל זה ע"י הבעל קורא בספר

בלי פחדים, להמשיך לנו בקיאות של "רצוא ושוב" להיות בקיאים למצוא בכל מקום יראתו ורצונו גם בעליה וגם בירידה ונמצא לנו מאוד לעורר ולחזק בכל מצב ע"י התקשרות בניגונו הנ"ל.

והוא מאיר לכל אחד שרוצה באמת, את מקומו ומלכותו ואת זכרון היותו בן מלך. רק שנחלף. ואם יבוא אל איש היער יזכה לשמוע הניגון עד שיעשה לו הצדיק אותות עד שיאירו לו אותיות התורה ליראה קדושה ורצון והשתוקקות אל רצון הבורא. ויהיה לו כח לקדש את עצמו עוד ועוד בניגון הצדיק. עד שיבוא אפילו להבין דבר מתוך דבר היינו למצוא בעצת הצדיק את עצמו בכל מצב הן במועקות הנוראות שצריך לעבור בהם ולהתחזק שם באמונה והשגחה וטובת ה' עד שמקשרים גם אותם אל הניגון וחוזר הניגון ומתחדש באופן חדש ביותר ואיתו זכרון עתיק של יין ישן נושן וכן בעליות ושמחות והשגות לזכור לצמצם עצמו לעבודת הבורא כפי שציוה לנו רבינו.

וצריך שתהיה המלכות הזאת בת חורין אצלך. (כמובא בתורה נ"ו). היינו שלא תתפתה לתפוס בעלות. וזה נסיון קשה מאוד. כי כבר שיש איזה ניצוץ קדוש בלב רוצים לשמור אותו. ויכולים לאבד את האמונה בחידוש העולם ע"י שמירה שהיא ע"י בעלות. כי שוכחים את הבעל הבית שהוא הראש בית. וה' ירחם מתחילים לחלוק כביכול לשם שמים ואפילו לשנוא ולדבר רע על איזה איש ישראל שהוא פגם נורא וכל זה מעשה הבעל דבר לפתות לבעלות. והוא ענין עמלק ימ"ש. כי המלכות צריכה להיות בת חורין אצלך. ולדבר אמת בליבך שזה העיקר. האמת שלה שבדרך כלל דורשת

שהיא לבוש האותיות לניגונו ולזכות לקבל כלליות התורה מחדש ליחד איש ואשה העליונים. (והוא שילוב ה"ראש אמנה" של תורה ס"ד עם אותו הפסוק בתורה ז' לטובה ולברכה להכיר מחדש טובה לעמקות ניגונו של רבינו המסלסל בתורה ויראה כדי לחיותנו בכל יום ויום). והעצות הקדושות הללו שהם חרות הנפש מהגלות והם בחי' גאולת ישראל מערוות מצרים והנחש עד לקבלת התורה מסיני, (כמובא כל זה בתורה ז' הנ"ל), מקיפים אותם נחשים ועקרבים וצריכים כדי להכניעם לזכות לקדושת הציצית. וציצית שהיא תיקון הלבושים היא בחי' אמונה. כי אמונה היא לבוש לאור האמת הנקרא "קול" שאין לו השגה בעולם הזה אלא ע"י דיבורים. והדיבורים הם בחי' הלבוש לקול. כי העיקר הוא הרוח החיה באופנים היינו רוח החיים שמלביש הצדיק בדיבורים מקדושת ניגונו. וכמובן שצריך לקיים כפשוטו את הדיבורים במעשים טובים שלהם, רק מה שזוכים ע"י זה הוא להתקדש בקדושת הניגון.

ולפעמים מתגבר הנחש ותולדותיו מאד היינו אלה העקרבים הרעים בחי' עקר בית המובא בתיקון כ"א בתחילתו שרוצה לעקור איש הישראלי מהראש בית הממשיך את ראש האמונה, לגמרי ר"ל. וזה ע"י שרוצה להכניס בו כפירה ברוח הפנימית ורוצה לעקור החיות משרשה. אבל דע "אכן רוח היא באדם". שהוא בחי' מכת ארב"ה, (כמובא אלה הר"ת בתורה ס"ד בסופה עיין שם), כי בכוחה יש לזה הצדיק שזכה לבחי' "אדם היושב על הכסא", כי זכה להיקרות בשם אדם ע"י שזכה להיכנס לגן ולסדר בו את הכסא ולהשמיע הניגון שיוכלו כולם להכנס לגן

העולם על ידי דיבורים הנמשכים מסוד השתיקה שיש בה התחדשות האותות והדיבורים משמיים. וכל אחד בצד שלו. רק שיש אהבה בסופה. והמחלוקת לשם שמים היא בחי' מחלוקת שמאי הלל הם ר"ת משה כי הוא כולל כל המחלוקת הנ"ל ע"י ניגון האמונה שכולל בתוכו את כל האהבה שבסופה שנמשכת מרחמנות הבורא שצמצם עצמו לצדדין כדי לגלות רחמנותו בתוך החלל.

וכל איש ישראל צריך לעמוד לפני הבורא ולחיות רוח הלב בבחי' רוח הדופק לחיות את נפשו מלפיתת נחש העצבות עד שיבוא לשמחה ויעלה אותה אל ידיו עד שיפרוס אותם באמונה אל ה' ויזכה להתחדש בדיבורים שהם לבוש לניגון הקדוש של האמונה. ורוח הדופק יש לו עשר מיני דפיקים שהם כנגד עשר מיני נגינה ושמחה שהם כנגד עשר המכות. כי פרעה נמצא בלב כל איש ישראל. כמו שכתוב בבעש"ט על התורה בפרשת וארא שתמה הבעש"ט למה הקב"ה כל כך רוצה שידעו מצרים ואמר הבעש"ט שבטח יש בזה סוד גדול ולא ביאר עוד. ורבינו מבאר שכל הכאת מצרים היא חידוש האמונה עד שיבוא איש ישראל לשרש האמונה לראש האמונה שהיא הניגון שממשיך הצדיק מחלל הפנוי לחיות את כל ישראל חיות האמונה שלעתיד עת יתגלה השיר שיתער לעתיד בקדושת ארץ ישראל.

ואחרי זה השיר יהיה חושך לע' אומין כי ע"י האמונה יהיה נמשך קדושת הברית גדולה לכל ישראל. כי חידוש האמונה ע"י ברית כמו שכתוב "ובריתי נאמנת לו", היינו ברית חידוש האמונה ואמונה כלי לחידוש ברית קודש. וזה חושך למצרים ואור גדול לישראל כי ע"י אמונת הניגון

ממך אומץ והכנעה צמצום ואהבה. ואל תשכח היא בורחת בכל עת מהמלך האכזר שרוצה לרצוח אותה בעשר מיני רעלים שמושך בהם את חיציו. כמובא בסיפור המעשיות הי"ג בבעטליר השישי בלי הידיים. ואם תנסה לתפוס בעלות עליה היא תברח חזרה לעשר החומות של המים. כי רפואתה היא שמחה אמיתית הנמשכת מעשר בחינות צדקה וחכמה שהם ניגון רחמנות הבורא הנמשכים בעשר מיני נגינה. ונמשכים דוקא ע"י הבטלר בלי הידיים כי משתמש עם ידיו רק בשביל הניגון הקדוש שהוא בבחי' נבואה ע"י "יד המנגן" המובא בתורה נ"ד שהוא בחי' "ושמחתם בכל משלח ידכם" כי אוסף את הרוח הטובה ע"י עינו הטובה ומוציא את הניגון המשמח שמעורר את זכרון התכלית האמיתי והוא בבחי' "אכן רוח הוא באדם" היינו רוח הניגון של האמונה.

כי מובא שם בתורה נ"ו שצריך לעלות את רוח הדופק שבלב אל הידיים עד ששמחת הלב תבוא אל הידיים ותסלק מהם זוהמת הנחש. היינו זה המפתח על הבעלות שהוא הוא הנחשים והעקרבים שסביב תורא דסיני היינו המונעים מעצת הצדיק, עד שיזכה בידיו להוציא המחלוקת ממצרים ולטעום בה טעם מ"ן היינו מחלוקת לשם שמיים שעל ידה נברא העולם שזאת הבריאה היא המשכת אור חדש לתוך החלל הפנוי כמו שרבינו מבאר בתורה ס"ד הנ"ל שמחלוקת הוא בחי' בריאת העולם היינו פתיחת החלל הפנוי שיהיה לו שני צדדים כי מבואר בעץ חיים בתחילתו על ענין חלל הפנוי שהקב"ה "צמצם לצדדין" ומבאר רבינו שהיא המחלוקת של חכמי האמת שבוראים את

חבל נחלתו" ונהיה קשר מחודש בין איש ישראל לבורא. רק תאנח ותאנח באמת מהעבודה זרה וקשה וה' יחיה את ליבך בזכות רבינו בהתחדשות הלב והאמונה עד שיתעוררו ידיך ותיפרוס אותם אליו ואולי תמלט גם איזה זעקה וצעקה מגרונך. עת מתחדשת האמונה ואתה רואה מול עיני ליבך את יציאת מצרים הפרטית שלך כהיום הזה.

ודע שלפיתת העצבות יש לה הרבה פנים וצריך כנגדה הרבה כלים. בכל פעם כלי חדש. כי העיקר כנגדה זה חידוש השמחה. ורבינו הודיע בתורה ר"ה ובתורה צ"ב תנינא שיש לו סוד העשר מיני נגינה בפסוקים. שכל אחד מהפסוקים הוא שרש ניגון אחד וכל אחד מהם מכניע את הקליפה שנקראת יללה. והיא שרש לפיתת העצבות. ויונקת בשרשה מהכפירות שנמשכים מהחלל הפנוי. ממיעוט וצמצום האור בחי' מאורות חסר. והמלחמה נגדה היא הניגון. וכמו שהכו את מצרים בעשר מכות כך להכניע את היללה ולהפכה להלל ושבח הבורא צריך עשר ניגונים. כי בכל אחד מהם יש כוח להכניע אותה. רק כלפי שינוי הלבושים והתחכמות הקליפה צריך עשר מינים שהם שלמות הכנעת העצבות. והעיקר הוא לאמרם בתיקון הכללי הידוע בהתקשרות לרבינו ולתת צדקה לפני כן בעבור נשמתו כפי שצוה והעיד עדים וכו' ובפרט על ציונו וכו'.

אבל עם נתבונן ונשאל למה רבינו לא הסתפק בעדות וכתב על זה תורה שלימה ועוד חזר על זה בליקוטי תנינא. אלא שרבינו תיקן תיקון הכללי ואמר שהוא חזק בזה יותר מכל הדברים שלו. אבל בתורה הוא מאיר דרך ללכת בה בכל עת

שנמשך מחלל הפנוי וקדושת הברית שמתחדשת ע"י זה, נהיה תיקון לכל הכלים הנשברים ע"י ריבוי אור. וכל הדבקים אז באמונה בה' ע"י השיר של הצדיק זוכים לאור גדול כי נתקן ריבוי האור ויכול להאיר אור גדול מלעילא. וזה לישראל שזכו לכלים רבל לע' אומין חושך גדול וממשי בחי' "וימש חושך" כי כמו שנתנו לדברים בטלים ממשות כך החושך נהיה ממשי. ואח"כ מכת בכורות היינו "בני בכורי ישראל" להפריד הטוב מהרע בשלמות ולהאיר חיבור האין סוף באמונה בבחי' חיות חדש בכל עת. (שכידוע בחי' בכור שהוא ראשית הוא בחי' התחדשות החיות והמוחין בכלי האמונה בכל יום ע"י מצוות תפילין. שבשרש הדברים היא המשכת אור אין סוף בכלים לבחינת לב ישראל היינו שמחת האמונה בה'. ומובא מהבעש"ט "קדש לי כל בכור" האמן שכל מחשבה קדושה שמתחדשת אצלך היא מה').

ובכל פעם ופעם עומד פרעה היינו התנגדות הלב שיש לכל אחד ורצון הבעלות על קדושת ישראל, היא הבת מלך, ומקשה ליבו. וה' מכה בו ומוציא את הבת מלך לחירות. היינו פרעה בחי' ביטול בחי' "אל תפריעו את העם" אל תבטלו אותו מעבודתו כפרוש רש"י שם, היינו לשחרר את המלכות את האמונה את הבת מלך מכל הדברים בטלים שכל אחד מעמיס עליה ע"י בעלותו המזויפת והגנובה ורוח השטות האכזרית המתנגדת לרוח הניגון שמגלה רחמנות ה' בכל עת. וע"י העמידה לפני ה' והאנחה על העוונות ועל כבדות הלב ועל העצבות ועל הביטול תורה ועבודה ועל מיעוט ההשגה, מתחדש בחי' חבל דקדושה בחי' "יעקב

ולימוד התלמוד ונגינתו וכו', באור הבורא עצמו ממש המאיר באור אין סוף.

(וזה בחי' קדוש החודש שמובא הלאה בפרשה וענין "כחצות לילה אני יוצא בתוך מצרים" כי קדוש החודש הוא בחי' קדוש הלבנה דוקא בשיא המיעוט שהתקשה בו משה מאד עד שהראה לו ה' ומובא בהלכות מנחה ז' שהוא בחי' חלל הפנוי וצמצומו והתחלת ההשפעה בו בתחילת תחילת תיקוני עולם המלבוש וכו' ודוקא ע"י כבודת הלב וההסתרה של סוף האור וצמצומו היינו בחי' שוב ובחי' תשובה של רחוקים מאד, זוכים לעורר תיקון על התחלת הצמצום שהוא שרש להכל וממשיכים שם קדושה מופלאה. עיין שם. וזה גם בחי' חצות שאז מתחילה השכינה לעלות מהבירורים והצמצומים עד שתגדל ותאיר באור הבוקר באור הגאולה האחרונה. וזה ענין שמירה מחמץ כי בפסח היה הכל בהתעוררות עליון שלא על ידי מעשה התחתונים ולכן אסור בחמץ באיסור חמור מפחד ריבוי האור אבל לעתיד יהיה מבחי' בכורים שהם על לחמי תודה מחמץ כי נתקנו כלי האור ע"י הגלות הארוכה).

אבל בשורש הדברים בהתחלת השפעת הדעת להחיות הדיבור שיוצא מלב יוקד לה' ע"י צמצומו לכלי עבודה, יש עבודה יקרה מאד שקשורה גם בהתחזקות האמונה והכנעת פרעה בעשר כלים. כי פרעה הוא אותיות ערף. והוא באמת יונק מאחורי הגרון היינו עורף. והוא בחי' שכחה. ותיקון יניקתו הוא ע"י הצדיק שזוכה לבחי' היסוד בשלמות היינו "צדיק יסוד עולם". ויכול לעלות בכח קדושת היסוד עד הדעת עד חיבור חכמה ובינה וליחדם בכח עליתו ולהשפיע

ולכנוס בניגון הקדוש ולהתקדש בו. היינו שאפשר ללכת עם התורות הנ"ל ר"ה וצ"ב תנינא כמו שהולכים עם כל תורה בליקוטי מוהר"ן. ולזכות ע"י זה להכניע את העצבות בשרש. ויש בהם לימוד גדול על ענין האור והמאורות חסר ומילויים וענין הראות שנמשכת מהדעת ותיקונו על ידי עשר מיני זמרה שהם בחי' תהילים שיש בהם כח לתקן היללה שפוגעת בדעת והכנעתה ע"י "הללי" בחי' הלל בחי' תהילים שהם מנין תפ"ה כמנין השמות הקדושים שהם יחוד הדעת היינו גבורות וחסדים א-ל-א-להים במילוי וכו'.

וענין אלו השמות הם הכנעת הקליפה היונקת ממלכות דקדושה כמו שמבואר בתורה ג'. שמאחורי המלכות יש יניקת ציפורי הקליפה שגונבת ניגונים של סתרא אחרא. והכנעתם ע"י לימוד גמרא בלילה. ש"תלמוד" הוא גימ' שמה של הפלונית המעוררת היללה כידוע והוא הכנעתה. ודוקא בלילה שאז אור המאורות חסר בחי' הלבנה. וכל זה ע"י המשכת הדעת אל המלכות. ולהחיות כל ניצוצות הקודש האחויות בפח היוקשים של הקליפה שעשקה אותם ע"י חסרון האור. שהוא בחי' צמצום האור בשרשו שממנו נעשה חלל הפנוי. וע"י לימוד ש"ס וניגונו בלילה ע"י קנה הגרון שהוא "קנה חכמה קנה בינה" היינו דעת, והוא חיבור קושיות ומחלוקות להיות אהבה בסופה, ע"י קדושת ניגונו של משה שממשיך ה"ראש אמונה" רחמנות ואהבת הבורא שהוא שרש השפעת הדעת אל האמונה. להחיותה בניגונה הנמשך מאמונת חלל הפנוי ע"י "אלוהי העברים". שעוברים בכח רבם על חלל הפנוי ומתקשרים בכלי האמונה המאירה בלילה, ובפרט בחצות

על ידך לזכותך לנצח בתיקון השכינה, וזה הדין הוא בחי' מלכות בחי' הבת מלך שמספרת לך את אכזריות המלך הרע שברחה מפניו. ע"י האמונה וההתחזקות הזאת תוכל לעשות את תפקידך. להמשיך לה חסדים מחדש. וכל עבודה שתעשה לכבוד ה' אתה ממשיך לה צדקה. כי היא שם דלה ועניה בחי' אות דלת ואתה ע"י עבודתך ממשיך לה מטבע צדקה הוא יוד והופך אותה להי. היינו לדלת עם יוד. כמובא בתורה מ"ט שזה בחי' ניגון. כי רצוא ושוב הוא בחי' ניגון כי הניגון עולה ויורד כידוע ומובא בתורה נ"ד. וע"י עבודתך וצדקתך אתה מעלה אותה מעט מעט ומאיר הניגון בעולם. וצריך לדעת שהדין והצמצום הוא "קצה הקרחון" המוחבא מתחת למים הקפואים שממנו בלובנו העז יומשכו מי הדעת לאין סוף לעתיד לבוא.

וע"י שעומדים בעוז כנגד הקליפה החופה על הדינים ומאיימת על ידם. ומחזיקים מעמד באמונה. וצועקים שם אל הבורא ונאנחים ומתקשרים בצדיק האמת. ע"י זה נמתק הדין בכח מכות מצרים שרישומם כבר חקוק לנצח בכח משה, והדינים בהמתקתם הופכים לכלי אור. כי זה תכליתם האמיתי. והאור הוא שם הויה הקדוש שמאיר אז את רחמנות הבורא להתגלות באותיות ותיבות ולהשתבח בשיר שמעורר הלב מאוד להתקרב לבורא. והם הם העשר מיני נגינה שצעק דוד המלך אל ה' והפך בצעקתו ובתפילתו את הדינים לגילוי חסדים. והמשיך את דעת האמונה בעולם. ולכן כל כך יקר לאמר התהלים הקדושים כי הם פותחים כל הפתחים לתשובה ע"י הארת הזכרון הזה של תשובת שער החמישים של יציאת

מחדש התחדשות בחי' "זכור". בחי' דעת הזכר הקדוש שעל ידו ההולדה שנמשך כוחו מ"בני בכורי ישראל", שהוא שרש הפנימי של השפעת הדעת. וע"י זכור מתקנים השכחה. ופרעה עומד שם בעורף ורוצה לינוק את ירידת הדעת כי צריך להוריד את הדעת בגרון. היינו למלות הגרון ברינה ושירה שעל ידי זה מתלבש הדעת להאיר עד למטה. והגרון הוא צר והוא בחי' דין בחי' צמצום האור הגדול של עולם הבא כדי להאירו בכלים של עולם הזה באופן שיוכל להתקבל בלי שבירה היינו המשכת הקול לכנוס בדיבור. ובאופן שמתגלה התהליך הזה אצל כל אדם הוא שבתחילה נכנס אצלו פחד מהצמצום. היינו שהאור הגדול פתאום נסתר בצמצום הגרון ועוד שמגיע היונק הרשע והשפעתו. והוא בחי' דין וחושך שזה מפחיד ומלחיץ. וכן בהתעוררות בעיות שהם תמיד תוצאת הדינים והצימצומים אם צמצום הפרנסה או צמצום הדעת והסייעתא דשמיא כביכול, (כי הכל לטובה גדולה ועתיקא), וכן התגברות היצרים הרעים בגלל חסרון האור המכניעם. וצריך אז להתחזק באמונה גדולה. להאמין שהכל טובה מכוונת מאיתו יתברך דוקא. וגם אם אני לא רואה את הטובה ואפילו אם לא אראה אותה בעולם הזה היינו דינים שר"ל עשו פעולתם ללא המתקה, גם זה טובה גדולה מאיתו יתברך. וצריך להתחזק בזה מאד כי אמונה זו היא שרש ניגונו של צדיק האמת והוא הדיברה הראשונה של מתן תורתנו כמובא בתורה ד' עיין שם.

וההתחזקות הזאת שהדינים הם לטובה ורק באו לספר חסרון השכינה היינו חסרון האור שרוצה הבורא להאיר

ו"משכיל" עצמו שהוא לשון תרגום שהוא בחי' כל טעם עולם הזה שצריך לקשרו לנעימות דקדושה ולהכניע בו ערות דבר ערות מצרים ע"י לשון הקודש של יוסף הצדיק כמובא כל זה בתורה י"ט וע"י שאני מהלל את לשון הקודש וכוחה ואני גומר בדעתי את האמונה שכל העולם הזה שהוא בחי' "אשה", וכל האש שקשורה בזה הכל הוא מה' בדווקא והכל כדי להתגבר ולהפכו לשכל קדוש ע"י העלאת הטוב שבתרגום. ואני מזכיר את זה לעצמי באמת ע"י שאני מהלל את ה' שנתן לי התמודדות כזאת כדי לגלות בה התחדשות לשון הקודש היינו משכיל ע"י תורגמן ואני מקיים ואוכל בפי בתאבון ובטעם גדול אותיות לשון הקודש ותרגום מקודש, אז מאיר זה הניגון ואומר למלאך הכה והוא מכה את העצבות בשמו.

ו"שיר" הוא חכמת התורה כמובא בתיקונים תיקון י"ג ששיר הוא חכמה והתורה נקראת שירה בפרשת האזינו שמובטח שם "וענתה השירה הזאת כי לא תישכח מפי זרעו" וכידוע הוא ענין הזוהר הקדוש שמוציא אותנו מהגלות והוא ענין רשב"י הקדוש כמובא בהשמטה שלפני חלק א' בליקוטי מוהר"ן. ודוקא בלילה ובחושך לחדש את ענין ההתקשרות בתורת הצדיק בבחי' רשב"י בבחי' רבינו הקדוש ללמוד תורתו שהיא השיר שיתער לעתיד והיא חכמת התורה העמוקה והמתוקה ולהלל את תורתו בפה מלא לפני ה' על כמה שהיא כבר החייתה אותנו בחי' "ובלילה- שירה עימי", שאני מחזיק על ליבי את השירה הקדושה הזאת ובזה אני מעורר את הניגון הנקרא "שיר" והקליפה נדחית בכובשת פנים. ורואים בחוש שאכן זה כך. כל פעם שפותחים

מצרים של הפיכת הדינים לכלי אור וחסדים. ויש בהם שמחה בה' ואמונת אמת המכניעה כל הכפירות ומרוממת את האדם לעז דקדושה ומעוררת אותו לתשובה ומגלה לו את שער הניגון השייך לו.

וכך בכל ניגון וניגון מהעשרה ניגונים של התהילים המובאים בתורה צ"ב תנינא נזכה להכניע היללה. ב"ברכה" שהיא "אברך את ה' אשר יעצני" שהוא דרך לראות שכבר הייתי בחושך גדול ויסורי נפש של חשכות העצה בחי' "אף לילות יסרוני כליותי". וה' עזר לי והוא פתח את עיני לעצה ותושיה. והכניע הלילה והאיר האור. וע"י שאני מברך אותו על כך היינו שאני אומר שה' ברוך ואמונתו מביאה ברכה בעולם הזה ואפשר להתקשר בו באמת ונמשך שכל טוב ומזל טוב ואני מזכיר למעשה מה שנתברכתי בחיי על ידו או מה שנתברכו הצדיקים וכלל ישראל ואני מאמין בזה. ע"י כל זה נעשה הניגון "ברכה" ששרשו בפסוק הנ"ל והוא מכניע את הקליפה והופך את ליבי לשמח ומהלל.

וכן ניגון "אשרי" ששרשו "אשרי נשוי פשע כסוי חטאה" שרבינו רמז שהוא ר"ת נאף היינו "אשרי נשוי פשע" שע"י תהילים שהם משכיל שכשאני מהלל את הבורא שהוא נושא עון ועובר על פשע היינו "נשוי פשע כסוי חטאה" שה' באמת מוחל וסולח למי שמתוודה ומתחרט לפניו באמת והוא מכסה העוון ואז נמתקת הראות ונמשך שכל אמיתי חדש ואז "אין ברוחו רמיה" היינו הרוח נקיה מטעות וניאוף. והרוח היא שרש הניגון כאמור. שרש האמונה והשמחה והראיה הטובה.

לצדיק האמת שהוא מזהיר אותה באורו והמתפלל נאכל אצלו והיא בחי' מדמה קדוש ע"י ברית מלח שהיא בחי' "טעמו וראו כי טוב ה'" והיללה בורחת בבעתה, משמחה ואמונה והתרפקות על ה' שכזאת.

"הודו" להודות לה' "פן תיתן לאחרים הודך ושנותיך לאכזרי" היינו להודות לה' ממש שהכל ממנו ממש. שאין שום דבר אחר רק ה' עושה לי ולהודות לו על כל דבר. שהוא ממשיך עלמא דאתי בכח ובפועל על ידי זה. כמובא בתורה ב' תנינא. ומאיר הרחמנות הקדושה היפך "שנותיך לאכזרי". רק כל ימך יהיו להודות לה' על רחמנותו בדברי תודה ושבח. ולא תיתן הודיה ושבח לשום סיבה רק למסובב הסיבות בעצמו.

"מזמור" הוא ניגון הגלות המתעודדת ממקומה לזכור הבטחת גאולתה והוא צעקת "איה" הקדושה בחי' "ולא אמר איה אלוקי עושי הנותן זמירות בלילה" אבל זה שכן אמר וכן צעק לעושהו "איכה" תן זמירות ריבוננו של עולם "איה" זמירתי "איה" שמחתי, יזכה בודאי בתוקף גלותו ויענה משמים ויכול להחיות השכינה הקדושה בצדקה בגלותה ע"י השמחה שיקבל משמים שהיא גאולתה ורפואתה ואין יקר מזה.

"הללויה" שהיא כתר הזמירות והמיני נגינה והיא עמידת השכינה ממש כנגד היללה של הקליפה להכניע השפחה לפני הגבירה והיא בחי' "שקר החן והבל היופי אשה יראת ה' היא תתהלל" והיא כל השבחים של ה"אשת חיל" שעל ידה מהללים לה' על קודשו וגודלו ותפארתו. ועל ידי התגלות אורה מתגלה הבושה הקדושה והתשובה והשבח. והעולם הזה

ספרי רבינו באמונה ומתחילים לגרוס וללמוד ולהכניס הלב והשכל שבלב פנימה פתאום מחדש מאיר השיר נעים הזה ואין לקליפה כל זכר.

"למנצח" הודיע ר' נתן שנקרא כך כי דוד המלך עומד מאחרי הבטחתו שכל מי שיגיד איזה פרק למנצח, איזה שלא יהיה, בודאי ינצח את יצרו ואת עצמו ויתקרב אל חיי הנצח. ואין הלל גדול מזה. וע"י שאני סומך את עצמי על "למנצח" שע"י זה יתקיים בי "אל תשחת" שה' יציל אותי משחיתות הן של עצמי והן של אחרים, אז אפילו ישמרו את הבית וכו' וכל האויבים הכי גדולים לא יוכלו לי. וה' יצליח דרכי לנצח. כי הצדיק כבר ניצח וינצח ויגמור. ומשיח בן דוד בו יבוא ונשמח בו כולנו ברננה.

"ניגון" בחי' "אזכרה נגינתי בלילה עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי" המובא באריכות בתורה נ"ד הוא דרך גבורה מופלאה לקום בלילה ולמצוא נקודות טובות בעצמי עד שע"י זה יפתח לי הלב ו"אזכרה" בחי' זכרון עלמא דאתי שהוא עיקר הכנעת הקליפה וזה ע"י "שפכי כמים ליבך נוכח פני ה'" עד שאזכה להבין הרמזים שה' מרמז איתי ואז אתודע בשמחה שה' באמת איתי ואצלי שהוא שרש השמחה וכו' וכו'.

"תפילה" הוא בחי' רוח משה הנושבת בתפילות ישראל כי הוא מעלה כל התפילות ובונה מהם המשכן ומובא בתיקון מ"ז ששמה, על שם התפלות. היינו שכל כולה ביטול אל רוח פנימיות האמונה המלוכשת בתוך התפילה ותפלה אליה שע"י זה מאיר ניגונו של משה וזה "היאכל תפל בלי מלח אם יש טעם בריר חלמות" היינו טעם התפילה המקושרת

מחשבות קדושות שהם רצונות וציורים טובים איך לעבוד את ה' בבחינתך. וע"י זה נתקן הבית התחתון. ונמשך התיקון עד תחילת השפעת הבורא את החלל הפנוי בתחילת תחילת התיקון. ואין לשער עומק וגודל זה התיקון. כי ר' נתן שבדרך כלל לא מרחיב בעניני קבלה וענינים גבוהים כאלה, כאן הרחיב מאד בענין התחלת הצמצום ועולם המלבוש ויש דברים בגו עיין שם כי הם חייך. וע"י תיקון הבית התחתון ותיקון הצמצום בכל פעם יכול להתקשר שיקבל ויאיר בו אור הצדיק. אור עליון ונורא אור שער החמישים אור תורה דעתיקא סתימאה שעתידה להתגלות לעתיד. וזה עצמו שרש עבודת העשר מיני נגינה הנמשכים מהניגון אמונה הקדוש של צדיק האמת. ומובא כל זה בתורה מ"ט והלכות מנחה ז' שעליה עיי"ש. וה' יגאלנו במהרה אמן ואמן.

נכנע לפני הבורא בכיסופי השתוקקות אהבה שכל הבלי הגויים לא ישוו להם מאומה. והבן הרמזים היטב כפי שכותב שם ר' נתן בסוף צ"ב תנינא.

ודע שהניגון נעשה ע"י דילוג. כי זה דרך המנגנים שמדלגים בסולם הצלילים ועולים ויורדים בו. ודילוג הוא בחי' פסח. שה' פוסח על מה שהוא רוצה לפסוח וגואל את מי ומה שהוא רוצה לגאול. ומזה נעשה הניגון. ואי אפשר לעקוב אחרי הניגון בשכל אנוש. רק בכל פעם לצמצם את התלהבות הלב ולהכניס הרצון והכח בעבודת ה' שמזומנת לך אם מעט ואם הרבה והעיקר שיכוון ליבו לשמים.

וע"י צמצום ההתלהבות בין אם זה צמצום מדוע התאוות ולעשות מיד מצוות או שזה צמצום ההתלהבות מגעגוע עמוק לה' שלא נותן לך לעשות כלום, העיקר לצמצם את הלב ולהכניס בצמצום